

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 3Co/68/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1608899508  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1608899508.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobkyne: S. R., R.. XX.X.XXXX, Š.W. XX, K., zastúpenej BARRISTER LEGAL s.r.o., advokátska kancelária, Zámocké schody 2/A, Bratislava, IČO: 46 225 234, proti žalovanému: F. I., I..W..V., D. XX, U., IČO: 31 318 762, zastúpenému JUDr. Petrom Vačokom, Vazovova 9/A, Bratislava, za účasti intervenienta: Sociálna poisťovňa, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, IČO: 30 807 484, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, Nám. Biely kríž 3, Bratislava, V. R. za D. O. I. I.E. B. O. V. K. U. R. za D. O. I. I. B., na odvolanie žalovaného a odvolanie intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 5C/261/2008-364, zo dňa 20.10.2016, v spojení s uznesením Okresného súdu Malacky č. k. 5C/261/2008-412, zo dňa 20.7.2018, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a vo výroku IV. z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí štvrtým) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.623,18 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok III.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v sume 81 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou (po čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie 47.616 eur a pripustení späťvzatia žaloby v predmetnej časti uznesením súdu prvej inštancie č. k. 5C/261/2008-316, zo dňa 12.5.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/503/2015-327, zo dňa 28.1.2016) domáhala zaplatenia mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v platnom znení (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“) vo výške 20-násobku sumy zodpovedajúcej základnému bodovému ohodnoteniu za bolesť, ktoré bolo v priebehu konania v znaleckom posudku vypracovanom K.. C. vyčíslené na 670 bodov a 20-násobku sumy zodpovedajúcej základnému bodovému ohodnoteniu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré bolo vyčíslené na 825 bodov; spolu žalobkyňa žiadala priznať titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 59.549,89 eura. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 1.3.2000, keď sa vracala zo služobnej cesty osobným motorovým vozidlom, stala sa účastníčkou dopravnej nehody, ktorú zaviniel vodič oproti idúceho vozidla. V dôsledku nehody utrpela viaceré zranenia, ktoré si vyžiadali dlhodobé a bolestivé liečenia, opakované hospitalizácie a chirurgické zákroky, ďalšie zákroky jej ešte hrozili, pričom zranenia žalobkyne mali aj trvalé následky. V dôsledku úrazu trpela

žalobkyňa pocitmi frustrácie a menejcennosti, nemohla spávať, v myšlienkach sa sústavne vracala k nehode, mala problémy s riadením motorového vozidla, s pocitmi úzkosti až paniky. V dôsledku dopravnej nehody došlo k výraznému obmedzeniu v spoločenskom, pracovnom a osobnom uplatnení žalobkyne a zrejme nebol ani predpoklad, že by došlo k zlepšeniu tohto stavu. Ďalej uviedla, že na základe vážnych úrazov, ktoré utrpela, ohodnotili ošetrojúci lekári podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. bolesť na 513,6 bodu a sťaženie spoločenského uplatnenia na 280 bodov. Žalobkyni bola dosiaľ vyplatená právnym predchodcom intervenienta, Slovenskou poisťovňou a.s., dňa 18.10.2001 na bolestnom sume 24.000 Sk na základe bodového ohodnotenia vo výške 400 bodov a suma 16.800 Sk za sťaženie spoločenského uplatnenia na základe bodového ohodnotenia vo výške 200 bodov (podľa posudku zo dňa 17.7.2001). V priebehu konania poukázala na to, že na základe vykonaného znaleckého dokazovania K.. Q. C., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, bol zo strany súdom prizvaného znalca stanovený počet bodov za bolesť 400 bodov + 270 bodov a počet bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia 825 bodov, čo predstavovalo spolu 1.495 bodov; pri hodnote jedného bodu 60 Sk predstavoval ekvivalent základného bodového ohodnotenia sumu 2.977,49 eura (89.700 Sk). Žalobkyňa poukázala na to, že bola uspokojená iba z časti základu nároku, a to len vo výške 1.354,31 eura (40.800 Sk) dňa 18.10.2001, pričom rozdiel vo výške 1.623,18 eura jej nebol dosiaľ uhradený.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 1.6.1999, s dojednaným druhom práce - dispečer a dodatkom zo dňa 1.12.1999 k pracovnej zmluve došlo k zmene dojednaného druhu práce na funkciu vedúci dopravy. K dopravnej nehode žalobkyne došlo dňa 1.3.2000, počas jej návratu služobným motorovým vozidlom z pracovnej cesty v Žiline. V dôsledku dopravnej nehody sa postupne začali v pracovných výkonoch žalobkyne prejavovať nepriaznivé poúrazové následky spočívajúce v nezávládnutí plnenia pracovných úloh, a preto vyhovel návrhu žalobkyne a ku dňu 1.7.2002 došlo medzi nimi k zmene dojednaného druhu práce, na základe čoho začala žalobkyňa vykonávať stresovo menej náročnú prácu vo funkcii personalista. K výške uplatneného nároku uviedol, že jeho posudzovanie je v plnej kompetencii súdu, avšak mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia bolo možné priznať len v celkom výnimočných prípadoch; v prípade žalobkyne nebolo jednoznačne preukázané, že u nej došlo k výraznému zníženiu spoločenského uplatnenia. Poukázal na to, že žalobkyňa pracovala a stala sa matkou, pričom nepreukázala, že by pred úrazom viedla zásadne odlišný život ako po úraze; skutočnosť, že došlo k zmenám v živote žalobkyne ešte neznamenala, že by sa v jej prípade malo jednáť o prípad hodný osobitného zreteľa.

4. Intervenient vo vyjadrení k žalobe žiadal, aby súd žalobu zamietol. Uviedol, že právna úprava charakterizuje náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ako nemajetkovú ujmu, výšku ktorej určujú právne predpisy. Je ustanovená hodnota jedného bodu a tiež sú ustanovené maximálne sumy za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Vo výnimočných prípadoch môže súd toto odškodnenie primerane zvýšiť. Lekári fakultnej nemocnice s poliklinikou akademika Q.. A. C. D., K.. W. A., N.. O. N.. K.. S. Q., P., stanovili u žalobkyne počtom bodov 400 vytrpenú bolesť zvýšenú o 100 %. Intervenient na základe znaleckého posudku odškodnil dňa 18.10.2001 žalobkyňu na bolestnom s ohľadom na závažné poškodenie jej zdravia podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. a priznal jej 400 bodov, čo vo finančnom vyjadrení predstavovalo sumu 24.000 Sk. Čo sa týkalo bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne, toto intervenient nespochybnil a odškodnil žalobkyňu na základe stanovených 280 bodov, čo vo finančnom vyjadrení predstavovalo sumu 16.800 Sk, ktorú žalobkyni vyplatil dňa 18.10.2001. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobkyne, že všetky deklarované prejavy zhoršenia jej zdravotného stavu súviseli so vznikom pracovného úrazu a boli natoľko vážne, že výrazným spôsobom hodným osobitného zreteľa obmedzili jej súkromné, občianske a pracovné uplatnenie v spoločnosti. Poukázal na to, že žalobkyňa sa napriek všetkým zraneniam veľmi rýchlo vrátila do pracovného procesu, vykonávala tú istú pomerne náročnú prácu, pri ktorej riadila prácu tímu ľudí, a zároveň za ňu zodpovedala. Naďalej pri výkone svojej práce používala osobný automobil, aj keď zrejme v menšej miere. K zmene pracovného zaradenia žalobkyne u žalovaného došlo dňa 1.7.2002, čo bolo až 2 roky po nástupe do práce po úraze. Žalobkyňa pracovala u žalovaného na plný pracovný úväzok až do nástupu na materskú dovolenku; po materskej dovolenke nemala záujem vrátiť sa do predchádzajúceho zamestnania. Podľa jeho vedomostí žalobkyňa nikdy nebola výrazným spôsobom zaangažovaná do spoločenského života, kultúrneho alebo politického diania v spoločnosti, nikdy aktívne nešportovala, nevenovala sa žiadnym záľubám alebo koníčkam, ktoré by vyžadovali zvýšenú mieru aktivity a čo by v súčasnosti v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu musela výrazným spôsobom

obmedziť alebo úplne vylúčiť zo svojho života. Tvrdil, že výška žalovaného nároku žalobkyne z titulu jej ďalšieho odškodnenia za bolesť a odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia bola neadekvátna a maximálne nadhodnotená. Žalobkyňa nepreukázala, že by bola prípadom hodným osobitného zreteľa, ani to, že by pri liečení následkov pracovného úrazu trpela bolesťou silnejšou a závažnejšou v porovnaní s inými prípadmi takého istého poškodenia zdravia. Intervenient bol toho názoru, že doteraz vykonané odškodnenie bolo vykonané v súlade s vyhláškou č. 32/1965 Zb. a bolo primerané povahe poškodenia zdravia a priebehu liečenia. Obmedzenia v živote, ktoré uvádzala žalobkyňa, a ktorých existencia bola v konaní preukázaná, nemali charakter závažných obmedzení, ktoré by výrazne negatívnym spôsobom zasahovali do jej života, a preto nebol daný dôvod pre mimoriadne odškodnenie.

5. Na základe opakovane vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa utrpela mnohopočetné zranenia, niekoľko rokov podstupovala rehabilitáciu a liečila sa. Znalec K. C. vo svojom znaleckom posudku č. 5/2010, ktorý neskôr doplnil, uviedol, o aké zranenia sa jednalo. Znalcom vykonané bodové ohodnotenie bolestného bolo 400 bodov + 270 bodov za ďalšie operačné úkony, za sťaženie spoločenského uplatnenia stanovil znalec 825 bodov; celkový počet bodov za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia bol 1.495 bodov. Pri hodnote jedného bodu 60 Sk predstavoval peňažný ekvivalent základného bodového ohodnotenia sumu 2.977,49 eura. Žalobkyni bola vyplatená iba suma 1.354,31 eura (40.800 Sk) dňa 18.10.2001. Podľa § 2 ods. 1 a § 4 ods. 1 vyhlášky č. 32/1965 Zb. súd prvej inštancie priznal žalobkyni sumu 1.623,18 eura, keďže odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia jej bolo doteraz uhradené iba čiastočne, podľa pôvodného znaleckého posudku. V priebehu konania súdom ustanovený znalec určil znaleckým posudkom rozsah bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vyšším bodovým vyjadrením oproti pôvodnému znaleckému posudku. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že poškodenie zdravia žalobkyne viedlo k trvalej a zásadnej zmene v jej živote. Žalobkyňa ukončila prácu vo funkcii, ktorú v minulosti zastávala, jednalo sa pritom o vedúcu pozíciu, čo potvrdil aj žalovaný. Vzhľadom na okolnosti prípadu bol postup žalovaného voči žalobkyni tolerantný, umožnil jej najskôr pracovať na pôvodnej pozícii, ale sám žalovaný potvrdil, že žalobkyňa pôvodnú funkciu nezládala a rozhodla sa sama pracovný pomer ukončiť. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa sa zoznámila s novým partnerom, terajším manželom a má deti. Ako vyplynulo so znaleckých posudkov a lekárskeho správ, poškodenie zdravia obmedzovalo možnosti žalobkyne uplatniť sa v živote a spoločnosti. Vypočutí svedkovia potvrdili, že žalobkyňa zásadne zmenila svoj doterajší spôsob života a utrpené zranenia natrvalo ovplyvnili jej ďalší život. Mimoriadne zvýšiť odškodnenie však mohol súd prvej inštancie iba v celkom výnimočných prípadoch. Takýto stav sa v prípade žalobkyne vykonaným dokazovaním nepreukázal. Žalobkyňa utrpela viaceré zranenia, avšak jej liečba bola pomerne úspešná, vrátila sa do práce a okrem obdobia rodičovskej dovolenky stále pracuje, aj keď nie v takej intenzite, ako to bolo pred úrazom. Žalobkyňa sa stala matkou dvoch detí, je vydatá, vychováva deti. Nebola teda vylúčená z možnosti uplatnenia sa v pracovnom, manželskom a rodinnom živote. Keďže vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie nezistil dôvody pre priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, žalobu v tejto časti zamietol.

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci išlo o konanie, v ktorom rozhodnutie záviselo od úvahy súdu. Žalobkyňa sa v konaní domáhala mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Bolo nepochybné, že pri uplatňovaní nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia bolo potrebné vyjadriť požadovanú náhradu v peniazoch z dôvodu určitosti petitu, avšak stanovenie výšky náhrady bolo závislé od úvahy súdu, a preto bolo namieste, aby až prisúdená suma bola braná za podklad pre vyčíslenie základu tarifnej odmeny advokáta. Do okamihu rozhodnutia súdu o určení výšky odškodnenia bolo potrebné na uplatnenú hodnotu práva na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia hľadieť ako na hodnotu práva, ktorú nemožno vyjadriť v peniazoch, resp. možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v platnom znení. Ďalej uviedol, že žalobkyňa mala v konaní úspech, avšak iba v malej časti uplatňovaného nároku, keď jej súd prvej inštancie priznal iba doteraz nevyplatenú náhradu základného bodového ohodnotenia za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a v prevyšujúcej časti, v ktorej sa domáhala mimoriadneho zvýšenia týchto náhrad, jej žalobu zamietol. Na základe uvedeného dospel k záveru, že v konaní boli dané dôvody na postup súdu podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“), a preto žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal.

7. Záverom uviedol, že žalobkyňa bola podľa § 4 ods. 2 písm. ch) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) od zaplatenia súdneho poplatku oslobodená, a preto rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Výška súdneho poplatku predstavovala sumu 81 eur (položka 1a sadzobníka súdnych poplatkov, 5% z priznanej sumy).

8. Proti výroku I. a výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie intervenient. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietne a vo výroku III. zmenil tak, že prizná intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania vo výške 100 %. Zároveň žiadal, aby odvolací súd priznal intervenientovi náhradu trov odvolacieho konania.

9. V odôvodnení uviedol, že z podanej žaloby, a to aj po jej čiastočnom späťvzatí, bolo nesporné, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala plnenia titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Z napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenia vyplývalo, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni základné odškodnenie, pričom plnenie, ktorého priznania sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala, teda mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, žalobkyni nepriznal s poukazom na skutočnosť, že nezistil dôvody pre priznanie takého nároku. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni plnenie na základné odškodnenie podľa § 2 až § 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktoré však nebolo predmetom žaloby, teda súd prvej inštancie priznal žalobkyni plnenie, ktorého sa žalobou nedomáhala. Súd prvej inštancie tak pri rozhodovaní prekročil žalobný návrh žalobkyne a prisúdil žalobkyni plnenie, ktorého sa nedomáhala, resp. viac, ako sa domáhala, čím došlo k porušeniu § 216 ods. 2 C.s.p. V zmysle uvedeného preto podľa intervenienta nemohol obstať ani výrok súdu prvej inštancie o tom, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, keďže súd prvej inštancie odôvodnil tento výrok s poukazom na § 255 ods. 2 C.s.p., teda čiastočným úspechom žalobkyne.

10. Proti výroku I. a výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel pri rozhodovaní na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím boli v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. dané dôvody na podanie odvolania. Preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietne a vo výroku III. zmenil tak, že žalovanému prizná náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalovaný si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

11. V odôvodnení odvolania uviedol, že predmetom žaloby bolo plnenie titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Z analýzy napadnutého rozsudku vyplývalo, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni základné odškodnenie. Bolo však nutné zohľadniť, že plnenie, ktorého priznania sa žalobkyňa žalobou domáhala, teda mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, súd prvej inštancie žalobkyni nepriznal z titulu, že v konaní neboli zistené dôvody pre priznanie takého nároku. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni základné odškodnenie podľa § 2 až § 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktoré však nebolo predmetom žaloby, teda súd prvej inštancie priznal žalobkyni plnenie, ktorého sa žalobkyňa žalobou nedomáhala a ani nevyplývalo z dokazovania, čím došlo k porušeniu § 216 ods. 2 C.s.p. V zmysle uvedeného nemohol obstať ani výrok súdu prvej inštancie o tom, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, keďže súd prvej inštancie odôvodnil tento výrok s poukazom na § 255 ods. 2 C.s.p., teda čiastočným úspechom žalobkyne. Žalovaný v podanom odvolaní vyjadril svoj súhlas s podaním odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie intervenientom.

12. Intervenient vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súhlasí s jeho tvrdením, podľa ktorého súd prvej inštancie priznal žalobkyni plnenie, ktorého sa žalobou nedomáhala, a teda pri rozhodovaní prekročil žalobný návrh žalobkyne. Ďalej sa v plnom rozsahu stotožnil s odvolacími dôvodmi žalovaného.

13. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného a totožne vo svojom vyjadrení k vyjadreniu intervenienta uviedla, že sa v celom rozsahu pridrižiava svojich doterajších tvrdení v predmetnej veci. Súdom prvej inštancie priznanú sumu vo výške 1.623,18 eura z titulu základného odškodnenia za bolesť

a sťaženie spoločenského uplatnenia považovala za správnu, pretože odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia jej bolo doteraz vyplatené iba čiastočne podľa pôvodného znaleckého posudku. Na základe znaleckého dokazovania vykonaného K.. C. bol ustálený počet bodov za bolesť vo výške 400 bodov + 270 bodov a počet bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia 825 bodov, čo predstavovalo spolu 1.495 bodov. Pri hodnote 1 bodu 60 Sk predstavoval ekvivalent základného bodového ohodnotenia sumu 2.977,49 eura (89.700 Sk). Žalobkyňa bola v časti základu uspokojená len do výšky 1.354,31 eura (40.800 Sk) a vo zvyšku 1.623,18 eura zostal jej nárok neuspokojený. Keďže súdom ustanovený znalec K.. C. v priebehu konania určil znaleckým posudkom bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia vyšším bodovým ohodnotením oproti pôvodnému znaleckému posudku, považovala žalobkyňa postoj súdu prvej inštancie vyjadrený v rozsudku za logický a správny. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nezistil dôvody pre priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a žalobu v tejto časti zamietol, neznamenala, že nemala právo na plnenie priznané rozsudkom zo základného odškodnenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že sa v konaní nedomáhala vyššie uvedeného plnenia, naopak, na toto opomenuté plnenie viackrát poukázala v konaní pred súdom, ako to vyplývalo z vyhotovených zápisníc z pojednávaní a súdnych rozhodnutí. Považovala za potrebné upozorniť na to, že v predmetnej veci už odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 3Co/548/2013-303, zo dňa 30.4.2014, uložil pokyn, aby sa súd prvej inštancie v ďalšom konaní zaoberal aj nevyplatenou základnou náhradou za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.623,18 eura, na ktorú poukázala žalobkyňa v konaní. Trvala na tom, že podanou žalobou si uplatnila celý nárok na odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Zo skutkových okolností, za ktorých bol nárok uplatnený a zo samotnej podstaty uplatneného jednorazového nároku vyplývalo, že tento pozostával tak zo základu, ako aj z jeho navýšenia. Navyše, ak malo byť od priznanej zvýšenej sumy odpočítané plnenie už poskytnuté ako základná náhrada (alebo jej časť) nebolo možné ignorovať zmenu výšky základnej náhrady. Zároveň podotkla, že v doterajšom konaní žiadna zo strán nárok na priznanie plnenia na základné odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia nerozporovala. Žalobkyňa sa v plnom rozsahu stotožňovala aj s výrokom rozsudku, ktorým súd žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal, a preto žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Intervenient vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval na tvrdení, že žalobkyňa si žalobou uplatňovala výlučne nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., a to aj po oboznámení sa so znaleckým posudkom K.. C.. Žalobkyňa podľa intervenienta nevykonala v konaní žiaden procesný úkon, ktorým by si uplatnila nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 2 až § 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb. vo výške 1.623,18 eura, ktoré mali povahu iných nárokov ako boli nároky podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktorých sa v konaní domáhala. Trval na tom, že súd prvej inštancie priznal žalobkyňi iný nárok, ako nárok, ktorého sa v konaní domáhala, čím prekročil žalobný návrh a porušil § 216 ods. 2 C.s.p. Záverom konštatoval, že nárok žalobkyne na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 2 až § 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb. vo výške 1.623,18 eura bol premlčaný.

15. Žalobkyňa v ďalšom vyjadrení k vyjadreniu intervenienta vyslovila nesúhlas s jeho tvrdením, podľa ktorého si v konaní neuplatnila nárok na náhradu škody na zdraví v rozsahu základného bodového ohodnotenia, ako aj s tvrdením, že nárok žalobkyne bol premlčaný. Poukázala na to, že k vzniku škody na zdraví žalobkyne, ako aj k podaniu znaleckého posudku K.. C., došlo za účinnosti dnes neúčinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“). Všetky náležitosti žalobného návrhu v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. obsahovala už žaloba podaná žalobkyňou na súd dňa 19.7.2002. Žalobkyňa vo svojej žalobe opísala všetky rozhodné skutočnosti odôvodňujúce jej nárok voči žalovanému. Tento svoj nárok právne kvalifikovala, keďže však v danom čase nemala vedomosť o skutočnej výške škody na zdraví, označila ho iba ako mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Právna kvalifikácia nároku však nebola náležitosťou návrhu v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. Bez ohľadu na to, že pôvodné bodové ohodnotenie ošetrojúcich lekárov v roku 2001 nebolo správne a táto skutočnosť vyšla najavo až počas konania, keď súdom ustanovený znalec K.. C. ohodnotil škodu na zdraví vo vyššom rozsahu, podľa názoru žalobkyne si táto svoj nárok uplatnila správne a včas už podanou žalobou, keďže postupovala v danom čase v zmysle § 9 vyhlášky č. 32/1965 Zb., t.j. po ustálení jej zdravotného stavu, ku ktorému prichádza spravidla do jedného roka po vzniku škody, čo bol aj začiatok plynutia premlčacej doby na

uplatnenie nároku na súde (k udalosti, na základe ktorej vznikol nárok žalobkyne, došlo dňa 1.3.2000). Ak by žalobkyňa v danom čase nepodala žalobu v lehote danej zákonom, vtedy by bolo možné hovoriť o premlčaní jej nárokov, nie však v tomto prípade. K tomu poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 37/2000, zo dňa 28.6.2001 (R 68/2003), v ktorom súd uviedol: „Za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného.“ Poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 146/2011, zo dňa 3.10.2011, v ktorom bolo uvedené: „Odškodnenie za bolesť sa poskytuje nielen za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, ale aj za bolesti spôsobené liečením poškodenia zdravia alebo odstraňovaním jeho následkov. Okamih vzniku škodnej udalosti teda nemusí byť totožný s okamihom odškodňovanej bolesti. V prípade sťaženia spoločenského uplatnenia sa odškodnenie poskytuje, ak úraz má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného a pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb. K sťaženiu spoločenského uplatnenia teda dochádza, ak následkom úrazu alebo iného poškodenia na zdraví, prípadne zhoršením ich následkov, nastanú v zdravotnom stave poškodeného také zmeny, ktoré majú preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre jeho životné úkony. Či a aké zmeny v zdravotnom stave nastali, je možné zistiť, ak je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený, teda v dobe, kedy je možné vykonať jeho posúdenie. Sťaženie spoločenského uplatnenia teda vzniká až v tejto dobe.“ Ďalej uviedla, že vzhľadom k tomu, že lekárske posudky sa vydávajú až vtedy, keď zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený, bolo zrejmé, že bodové ohodnotenie sa vydáva ku dňu ustálenia zdravotného stavu poškodeného, pričom k ustáleniu stavu prichádza zvyčajne do jedného roka od spôsobenia škody. Uvedené konštatoval vo svojom posudku aj K.. C., keď uviedol, že žalobkyňa ukončila práceneschopnosť predčasne. Žalobkyňa však takto konala v obave, že príde o svoje pracovné miesto, o ktoré nakoniec aj prišla, keďže po úraze nebola schopná v plnom rozsahu danú prácu vykonávať, čo potvrdil aj žalovaný. Žalobkyňa bola obmedzovaná aj v osobnom a rodinnom živote, keďže sa jej v dôsledku tejto škodovej udalosti rozpadlo manželstvo. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. nebola z jej strany nutná právna kvalifikácia nároku, ani určenie presného znenia petitu, pričom v súdnej praxi súdy vychádzajú zo zásady „iura novit curia“, čo znamená, že je na súde prejednávajúcom danú vec, aby určil právny dôvod stranou sporu uplatneného nároku. Zmena právnej kvalifikácie nároku nebola za účinnosti bývalého O.s.p. zmenou žaloby, keďže zmenou žaloby by bola iba skutočnosť, ak by žalobkyňa žiadala priznať viac alebo niečo iné. Žalobkyňa však žiadala to isté - peňažné plnenie z rovnakej udalosti, iba po zmene výšky základnej škody na zdraví v dôsledku vyššieho obodovania súdom ustanoveným znalcom. Preto pokiaľ žalobkyňa mala na súde uplatnený nárok na náhradu škody na zdraví a tento nárok kvantifikovala v peniazoch, mala za to, že nebolo potrebné meniť žalobný nárok v priebehu konania, a to ani po oboznámení sa so znaleckým posudkom K.. C.. Žalobkyňa vyjadrila nesúhlas s tvrdením intervenienta, podľa ktorého si po oboznámení sa so znaleckým posudkom K.. C. svoj nárok na základné ohodnotenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle znaleckého posudku K.. C. neuplatňovala; svoj nárok na náhradu škody na zdraví si uplatnila už žalobou. Čo sa týkalo jeho uplatňovania po oznámení posudku, o skutočnosti, že žalobkyňa žiadala uhradiť škodu na zdraví aj v rozsahu rozdielu medzi vyplatenou sumou a výškou škody na zdraví obodovanou K.. C., svedčilo aj to, že v priebehu konania podala odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 5C/261/2008-274, zo dňa 26.2.2013, v ktorom žiadala priznať práve sumu 1.623,18 eura a podľa úvahy súdu aj mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. V zmysle uvedeného považovala svoj nárok za riadne a včas uplatnený, a preto súd prvej inštancie jej žalobný návrh neprekročil.

16. Intervenient v ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne trval na tom, že žalobkyňa si žalobou uplatňovala výlučne nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Pokiaľ v priebehu konania mala žalobkyňa za to, že jej vznikol voči žalovanému ďalší, nový nárok na náhradu za bolesť a nový nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia oproti pôvodne žalovaným nárokom, ktoré neexistovali, príp. jej neboli známe v čase podania žaloby, tak takto vzniknuté nové nároky si bolo potrebné uplatniť voči žalovanému buď mimo súdneho konania alebo priamo v rámci súdneho konania, k čomu však nedošlo, resp. došlo až v priebehu odvolacieho konania voči rozsudku, a preto intervenient namietol premlčanie nároku. Bodové ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vykonané v priebehu konania znaleckým posudkom K.. C. tak mohlo byť relevantné iba pre posúdenie výšky uplatneného nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pokiaľ by bol v konaní preukázaný nárok žalobkyne čo do dôvodu. Bodové ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vykonané v priebehu konania posudkom K.. C., ktoré svedčilo novým nárokom žalobkyne, však samo o sebe bez procesného nároku

žalobkyne nemalo za následok uplatnenie nového, ďalšieho nároku žalobkyne. Intervenient trval na tom, že žalobkyňa v konaní nevykonala žiaden procesný úkon, ktorým by si uplatnila nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.623,18 eura, ktoré mali povahu iných nárokov ako boli nároky podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktorých sa v konaní domáhala.

17. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, prejednal odvolanie žalovaného a odvolanie intervenienta bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku I. potrebné ako vecne správny potvrdiť a v napadnutom výroku III. a vo výroku IV. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Rozsudok verejne vyhlásil v zmysle § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.

18. Žalovaný a intervenient zhodne vo svojich odvolaniach proti rozsudku súdu prvej inštancie poukázali na existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C.s.p., keďže podľa nich súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne namietali, že súd prvej inštancie porušil § 216 ods. 2 C.s.p., keď žalobkyňu priznal plnenie, ktorého sa v konaní nedomáhala, resp. priznal viac, ako sa žalobkyňa v konaní domáhala, keďže vo výroku I. rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 1.623,18 eura titulom odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré nebolo podľa odvolateľov predmetom tohto konania. V nadväznosti na uplatnenie odvolacích dôvodov proti meritórnemu výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný a intervenient odvolaním napadli aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým malo byť nesprávne rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania. Pri vymedzení predmetu odvolacieho konania, zohľadňujúc pritom rozsah a dôvody odvolania žalovaného a intervenienta, ako i vzájomnú závislosť jednotlivých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, bolo v odvolacom konaní ďalej potrebné poznamenať, že výroková časť rozsudku súdu prvej inštancie obsahovala až dva výroky o trovách konania, keďže vo výroku III. rozsudku rozhodol súd prvej inštancie o trovách konania strán a vo výroku IV. rozsudku rozhodol súd prvej inštancie (podľa explicitného znenia predmetného výroku) o trovách konania štátu. Keďže výroky o trovách konania sú výrokmi závislými od výroku, ktorým sa rozhoduje vo veci samej, následnému odvolaciemu prieskumu podliehali oba výroky (tzn. výrok III. aj výrok IV.), ktorými súd prvej inštancie rozhodoval o náhrade trov vzniknutých v súvislosti s prejednanou vecou.

19. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, prihliadajúc pritom na obsah vyjadrení subjektov konania a celý doterajší priebeh konania, ktoré bolo poznačené opakovanou potrebou zrušenia predchádzajúcich meritórnych rozhodnutí súdu prvej inštancie a tým, že v ďalšom priebehu konania bol súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v jeho jednotlivých rozhodnutiach v prejednávanvej veci, a to osobitne s prihliadnutím na uznesenie odvolacieho súdu č. k. 3Co/548/2013-303, zo dňa 30.4.2014 a prostriedky procesnej argumentácie strán a intervenienta nadväzujúce aj na závery označeného rozhodnutia, bolo možné dospieť v odvolacom konaní k záveru, že námietka žalovaného a intervenienta, ktorou poukazovali na nezákonné prekročenie žalobného návrhu zo strany súdu prvej inštancie, nebola dôvodná.

20. Hoci žalovaný a intervenient v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ako aj v rámci odvolacieho konania, trvali na tom, že predmetom sporu bol výlučne žalobkyňou uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, s týmto záverom nebolo možné sa v odvolacom konaní stotožniť. Odvolatelia v konaní správne poukázali na to, že žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 19.7.2002, si žalobkyňa uplatnila iba nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom konkrétnu výšku uplatneného plnenia v priebehu konania pred súdom prvej inštancie v súlade so svojimi dispozičnými procesnými oprávneniami modifikovala. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že žalobou uplatnený nárok, vymedzený jednak opísaním rozhodujúcich okolností skutkového deja, na základe ktorého sa žalobkyňa domáhala súdnej ochrany svojich subjektívnych práv, a tiež konkretizovaním žalobného návrhu (petitu), nedošlo zo strany žalobkyne v čase začatia konania aj k uplatneniu práva na poskytnutie základného odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 2 a § 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb., ale iba k uplatneniu iného nároku, a to práva na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. V tomto smere pritom nešlo len o otázku právneho posúdenia nároku uplatneného žalobou tak, ako to uvádzala žalobkyňa v odvolacom konaní, keď konštatovala, že právne

posúdenie nároku nebolo obligatórnou náležitosťou žaloby v zmysle príslušných procesných predpisov, keďže právne posúdenie veci zaťažuje v konaní súd. Z podanej žaloby, hodnotenej podľa jej obsahu v zmysle § 124 ods. 1 C.s.p., a ani z bezprostredne nadväzujúcich podaní a vyjadrení žalobkyne nebolo totiž možné prijať nepochybný záver o tom, že by si žalobkyňa uplatnila aj hmotnoprávny nárok na poskytnutie základného odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré jej bolo v čase podania žaloby nesporne vyplatené, a to v rozsahu vyplývajúcom z posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vypracovanom K.. W. A., N.. O. N.. K.. S. Q., P., dňa 17.7.2001. Z obsahu žaloby totiž nevyplývalo, že by žalobkyňa považovala nárok na základné odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia za neuspokojený, a že by táto skutočnosť mala byť dôvodom, pre ktorý žalobkyňa iniciovala predmetné súdne konanie; opačným výkladom obsahu žaloby by pritom mohlo dôjsť zo strany súdu k rozšíreniu žalobného návrhu, ktorý sa v danom štádiu konania sústredil výlučne na nárok podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., čo by mohlo viesť k porušeniu dispozičného princípu konania, a tiež zásady rovnosti strán sporu, a taký postup súdu nebol v sporovom konaní prípustný.

21. V ďalšom priebehu konania však nebolo možné opomenúť neskôr prezentovanú procesnú argumentáciu žalobkyne, realizovanú v nadväznosti na závery znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca K.. C. č. 5/2010, zo dňa 20.6.2010, v spojení s doplňujúcim znaleckým posudkom č. 3/2011, zo dňa 2.2.2011, v ktorom bolo vyčíslené ohodnotenie bolesti spolu na 670 bodov a ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia na 825 bodov. Označeným znaleckým posudkom došlo k vyššiemu bodovému ohodnoteniu škody utrpenej na zdraví žalobkyne v porovnaní so skôr vyhotovenými a do súdneho spisu založenými lekáorskými posudkami (posudok A. nemocnice s poliklinikou o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 5.4.2002, v ktorom bolo vyčíslené bolestné na 513,6 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia na 280 bodov a posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaný K.. W. A., N.. O. N.. K.. S. Q., P., zo dňa 17.7.2001, v ktorom bolo vyčíslené bolestné na 400 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia na 280 bodov). Kým na základe predchádzajúcich vyjadrení žalobkyne nebolo možné prijať nepochybný záver o tom, že žalobkyňa sledovala podanou žalobou okrem poskytnutia mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, aj uloženie povinnosti žalovanému uhradiť jej akúkoľvek časť základného odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 5C/261/2008-274, zo dňa 26.2.2013 (č. l. 285 a nasl.) už bolo možné dospieť k presvedčeniu, že okrem mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, žiadala žalobkyňa v konaní priznať aj sumu 1.623,18 eura, ktorá predstavovala rozdiel medzi sumou 2.977,49 eura (89.700 Sk), ktorá bola vyčíslená v zmysle vyhlášky č. 32/1965 Zb. ako ekvivalent základného bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa znaleckého posudku K.. C. a sumou 1.354,31 eura (40.800 Sk), ktorá bola týmto titulom žalobkyňi nesporne vyplatená právnym predchodcom intervenienta dňa 18.10.2001, tzn. pred začatím konania vo veci samej. Navyše je potrebné poznamenať, že na túto skutočnosť osobitne poukázal i odvolací súd v odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia č. k. 3Co/548/2013-303, zo dňa 30.4.2014, v ktorom explicitne uviedol, že súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, je povinný zaoberať sa i nevyplatenou základnou náhradou za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.623,18 eura, na ktorú poukázala žalobkyňa v odvolaní. Ďalej žalobkyňa po vrátení veci odvolacím súdom na opätovné prejednanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie opakovane svojimi procesnými úkonmi adresovanými súdu prvej inštancie vyjadrovala svoju vôľu domáhať sa okrem žalobou uplatneného plnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. aj dosiaľ nevyplatenej časti základnej náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu, v akom vyplývala zo znaleckého posudku vyhotoveného v priebehu súdneho konania. Takýto prejav vôle žalobkyne s procesným následkom v podobe potreby vysporiadania sa aj s touto časťou argumentácie žalobkyne bol ďalej prezentovaný napríklad na pojednávaní dňa 16.6.2016 (č. l. 339 a nasl.) či v záverečnom vyjadrení žalobkyne predloženom na pojednávaní dňa 8.9.2016 (č. l. 358 a nasl.).

22. Súd prvej inštancie napriek takto uplatňovanému ďalšiemu nároku zo strany žalobkyne nevyhodnotil príslušnú procesnú argumentáciu žalobkyne ako podnet k postupu podľa § 142 a nasl. C.s.p., ako to bolo podľa názoru odvolacieho súdu žiaduce, prípadne ako podnet k inému procesnému postupu smerujúcemu k odstráneniu sporu medzi stranami ohľadom definovania hraníc predmetu konania v tomto štádiu (žalovaný a intervenient už v danom čase spochybňovali uplatnenie iného ako žalobou uplatneného nároku podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.). Napriek tomu, že súd prvej inštancie vyvinul procesnú aktivitu v tomto smere až v rozhodnutí, ktorým sa konanie končilo, keď žiadosti o

priznanie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.623,18 eura priznal povahu riadne uplatneného žalobného návrhu a navyše konštatoval jeho dôvodnosť, procesný postup súdu prvej inštancie v tomto smere nebolo možné za daných okolností vykladať na ťarchu žalobkyne, ktorá v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepochybne uplatnila aj nárok na doplatenie základnej náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške vyplývajúcej zo znaleckého posudku K.. C.. Na základe uvedeného považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného a intervenienta ohľadom prekročenia žalobného návrhu žalobkyne a porušenia § 216 C.s.p. za nedôvodnú.

23. V rámci odvolacieho konania intervenient namietol tiež skutočnosť, že nárok žalobkyne na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 2 až § 6 vyhlášky č. 32/1965 Zb. vo výške 1.623,18 eura bol premlčaný. K vznesenej námietke premlčania nároku žalobkyne odvolací súd poznamenáva, že táto bola prvýkrát v konaní uplatnená až vo vyjadrení intervenienta k vyjadreniu žalobkyne k podaným odvolaniam, doručenom súdu dňa 23.11.2018. Išlo teda o námietku premlčania, ktorá nebola zo strany intervenienta uplatnená ani pred súdom prvej inštancie, ani v rámci lehoty na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorá bola zároveň lehotou na doplnenie odvolacích dôvodov alebo dôkazov (lehota na podanie odvolania uplynula intervenientovi dňom 4.11.2016). Hoci uplatnenie námietky premlčania až v odvolacom konaní nie je zo zákona vylúčené, možnosť prihladnutia na takú námietku je v konaní podmienená splnením podmienok prípustnosti novôt v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p. V prípade námietky premlčania uplatnenej v odvolacom konaní zo strany intervenienta je potrebné konštatovať, že intervenient nepreukázal a v rámci odvolacieho konania ani netvrdil existenciu žiadneho z dôvodov prípustnosti novôt v odvolacom konaní. Ani z povahy uplatnenej námietky premlčania za okolností prejednávanej veci nebolo možné vyvodíť, že by táto mohla byť subsumovaná pod niektorý z dôvodov prípustnosti novôt podľa § 366 písm. a) až c) C.s.p., a taktiež nebolo možné dospieť v odvolacom konaní k záveru, že by išlo o prostriedok procesného útoku či procesnej obrany, ktorý nemohol odvolateľ, v tomto prípade intervenient, bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, keďže odvolací súd už v uznesení č. k. 3Co/548/2013-303, zo dňa 30.4.2014, súdu prvej inštancie zdôraznil povinnosť zaoberať sa i nevyplatenou základnou náhradou za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.623,18 eura, na ktorú poukázala žalobkyňa v odvolaní, z čoho bolo nepochybne zrejmé, že aj táto časť uplatneného plnenia bola odvolacím súdom považovaná za súčasť predmetu sporu a intervenient mal nepochybne možnosť procesne relevantným spôsobom na takto uplatnený nárok žalobkyne reagovať prípadným doplnením svojej ďalšej procesnej argumentácie, napríklad v podobe vznesenia námietky premlčania voči uplatnenému nároku. Vzhľadom na to, že intervenient uplatnil námietku premlčania až vo svojom vyjadrení v rámci odvolacieho konania, odvolací súd viazaný zásadou koncentrácie sporového konania, zohľadňujúc pritom § 366 C.s.p., nemohol na takto uplatnenú hmotnoprávnu námietku intervenienta, ktorá by inak mohla mať za následok oslabenie práva protistrany, v odvolacom konaní prihliadať. Vzhľadom na to, že v odvolacom konaní teda nebola preukázaná dôvodnosť uplatnených odvolacích dôvodov voči napadnutému výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. Rozsudok súdu prvej inštancie bol ďalej napadnutý aj vo vzťahu k výroku súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý predstavoval závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Podľa žalovaného a intervenienta súd prvej inštancie nesprávne posúdil pomer úspechu strán v konaní, keď konštatovaním čiastočného úspechu žalobkyne s poukazom na § 255 ods. 2 C.s.p., žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal.

25. Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách civilného konania v zmysle § 251 a nasl. C.s.p., odvolací súd považuje s ohľadom na obsah podaných odvolaní, na doterajší priebeh konania a odôvodnenie napadnutého rozsudku, za nevyhnutné primárne poukázať na § 262 C.s.p., v zmysle ktorého súd rozhodne aj bez návrhu o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V prejednávanej veci malo byť preto rozsudkom súdu prvej inštancie rozhodnuté o trovách celého konania, o ktorých nebolo dosiaľ rozhodnuté, a tiež vo vzťahu ku všetkým subjektom zainteresovaným na konaní, ktorým v súvislosti s prejednanou vecou preukázateľne vznikli výdavky zodpovedajúce definícii trov konania v zmysle § 251 C.s.p.; zároveň bolo žiaduce, aby súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o trovách konania náležitým spôsobom odôvodnil.

26. Pri hodnotení spôsobu, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s nárokom na náhradu trov konania jednotlivých subjektov konania, bolo potrebné pripomenúť, že v priebehu konania došlo zo strany

žalobkyne k čiastočnému späťvzatiu žaloby, na základe ktorého súd prvej inštancie uznesením č. k. 5C/261/2008-316, zo dňa 12.5.2015, konanie v časti o zaplatenie sumy 47.616 eur zastavil (výrok I.) a o trovách konania v tejto časti rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok II.). O odvolaní žalovaného a intervenienta proti predmetnému uzneseniu súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 8Co/503/2015-327, zo dňa 28.1.2016, tak, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov konania v zastavenej časti zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvej inštancie mal opätovne posúdiť nárok strán na náhradu trov konania v časti, v ktorej bolo konanie zastavené, pričom mal posúdiť, či v danom prípade bolo čiastočné zastavenie konania zavinené niektorou zo strán sporu a svoje rozhodnutie v tejto časti bol súd prvej inštancie povinný náležite odôvodniť. Napriek výslovnému pokynu odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie v ďalšom priebehu konania nárokom na náhradu trov konania v zastavenej časti osobitne nezaoberal a z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplývalo, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania napadnutým výrokom III. rozsudku túto časť konania vôbec nevzal do úvahy. V časti odôvodnenia rozsudku, týkajúcej sa rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, sa súd prvej inštancie obmedzil iba na stručné konštatovanie, že žalobkyňa mala v konaní úspech iba v malej časti uplatňovaného nároku, a preto stranám náhradu trov konania nepriznal. Z uvedeného teda vyplývalo, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania nevzal do úvahy skutočnosť, že v rámci rozhodovania o náhrade trov konania bolo potrebné zohľadniť nielen zásadu úspechu v konaní v zmysle § 255 C.s.p., ale v časti zastaveného konania bolo žiaduce vychádzať aj zo zásady zavinenia v zmysle § 256 C.s.p., a po zohľadnení všetkých relevantných skutočností bolo potrebné rozhodnúť jedným výrokom o nároku na náhradu trov celého konania, o ktorých nebolo dosiaľ v konaní rozhodnuté.

27. Okrem toho odvolací súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu vyplývalo, že v predmetnej veci nevznikli trovy konania iba stranám sporu a intervenientovi, keďže výdavkami, ktoré vznikli v priamej súvislosti s predmetným konaním, bol zaťažený aj štát, ktorý bol v konaní zaviazaný povinnosťou uhradiť časť výdavkov, ktoré vznikli na základe vykonania znaleckého dokazovania v prejednávanej veci. Odvolací súd poukazuje konkrétne na to, že uznesením súdu prvej inštancie č. k. 5C/261/2008-143, zo dňa 10.2.2010, bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a vykonaním znaleckého úkonu bol poverený K.. Q. C.E.. Predmetným uznesením bola žalobkyňa, žalovanému a intervenientovi uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania vo výške 70 eur. Uznesením č. k. 5C/261/2008-154, zo dňa 20.4.2010, súd prvej inštancie upravil uctáreň súdu, aby uhradila ustanovenému znalcovi preddavok na trovy spojené so znaleckým dokazovaním vo výške 500 eur, a to jednak z preddavkov zložených stranami sporu a intervenientom, spolu vo výške 210 eur (3 x 70 eur) a vo zvyšnej časti vo výške 290 eur zo štátnych finančných prostriedkov. Následne bola znalcovi uznesením súdu prvej inštancie č. k. 5C/261/2008-219, zo dňa 15.6.2011, priznaná odmena za vypracovanie znaleckého posudku spolu vo výške 1.254,96 eura. Keďže znalcovi bol vyplatený preddavok na trovy znaleckého dokazovania vo výške 500 eur, k úhrade zostávalo 754,96 eura a táto suma mala byť v zmysle predmetného uznesenia tiež vyplatená zo štátnych finančných prostriedkov. Z uvedeného vyplývalo, že v súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním bola znalcovi zo štátnych finančných prostriedkov vyplatená spolu suma 1.044,96 eura, ktorá zároveň predstavovala trovy štátu v prejednávanej veci. Hoci súd prvej inštancie vo výroku V. rozsudku č. k. 5C/261/2008-208, zo dňa 7.4.2011, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť štátu trovy konania vo výške 1.044,96 eura, tento rozsudok (vrátane jeho výroku o náhrade trov konania štátu) bol v ďalšom priebehu konania zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie uznesením odvolacieho súdu č. k. 3Co/432/2011-236, zo dňa 31.5.2012. Z ďalšieho priebehu konania a obsahu súdneho spisu však nevyplývalo, že by sa súd prvej inštancie opätovne venoval otázke náhrady trov konania štátu, ktoré vznikli v súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním, a to napriek tomu, že tieto výdavky predstavovali súčasť trov konania, o ktorých bolo potrebné rozhodnúť aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Ďalej bolo potrebné v odvolacom konaní podotknúť, že hoci súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nerozhodol o trovách konania štátu, ktoré mu vznikli v súvislosti s uložením povinnosti vyplatiť znalcovi časť odmeny, ktorá nebola uhradená z preddavkov na trovy znaleckého dokazovania zložených stranami sporu a intervenientom, súd prvej inštancie vo výroku IV. rozsudku označil za trovy konania štátu sumu 81 eur, ktorú podľa výsledku sporu uložil zaplatiť žalovanému. Predmetný výrok odôvodnil odkazom na § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, v zmysle ktorého, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. V tomto

smere je potrebné poukázať na to, že vznik poplatkovej povinnosti podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch je viazaný na právoplatnosť rozhodnutia súdu, ktorým sa povinnosť zaplatiť súdny poplatok uložila v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej, pričom splatnosť tejto pohľadávky je tiež podmienená nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa povinnosť zaplatiť súdny poplatok uložila. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie v merite veci teda nemohol byť uvedený súdny poplatok splatný, ani zaplatený, a preto nemohol ani spĺňať definíciu trov konania, ktorými je v zmysle § 251 C.s.p. potrebné rozumieť všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. V prejednávanej veci nebol odvolaciemu súdu ani po oboznámení sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v danej časti zrejmy dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, považoval vyčíslenú sumu súdneho poplatku za trovy konania, ktoré mali vzniknúť štátu. Súdny poplatok, ktorý nebol v príslušnom štádiu konania uhradený žiadnym subjektom (ani štátom), keďže poplatková povinnosť v konaní iniciovanom subjektom oslobodeným od súdnych poplatkov vzniká až na základe rozhodnutia súdu za splnenia podmienok uvedených v § 2 ods. 2, § 5 ods. 1 písm. g) zákona o súdnych poplatkoch, nebolo možné v rozhodnutí, ktorým sa konanie končilo, považovať a označovať trovami konania štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo v odvolacom konaní potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie pochybil, keď vo výroku IV. rozsudku stotožnil, resp. zamenil poplatkovú povinnosť podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch s uložením povinnosti nahradiť trovy konania štátu, čo malo za následok ďalšiu nesprávnosť v konaní súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

29. Vo svetle vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o trovách konania dopustil viacerých procesných pochybení, v dôsledku ktorých bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a výroku IV. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Súd prvej inštancie opätovne rozhodne o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu ku všetkým do úvahy prichádzajúcim subjektom, ktorým v súvislosti s prejednanou vecou vznikli trovy konania, a to v zmysle zásad vyjadrených v § 255 a nasl. C.s.p. Pritom zohľadní predovšetkým skutočnosť, že časť konania iniciovaného žalobou bola právoplatne skončená zastavením konania z dôvodu späťvzatia žaloby, v dôsledku čoho bude potrebné vysporiadať sa aj s otázkou procesného zavinenia strán na zastavení konania v uvedenej časti a v časti konania skončenej meritorným rozhodnutím bude potrebné vychádzať zo zásady úspechu v konaní; pri prijímaní svojich záverov zohľadní súd prvej inštancie aj skutočnosť, že žalobkyňa v priebehu konania navrhla skúmať, či nie sú v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania naplnené dôvody pre aplikáciu § 257 C.s.p. Ďalej súd prvej inštancie rozhodne o nároku na náhradu trov štátu tak, ako vyplývajú z doterajšieho priebehu konania a obsahu súdneho spisu, a tiež opätovne posúdi podmienky pre uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Svoje skutkové a právne závery, relevantné pre rozhodovanie v zostávajúcej časti konania, odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p., zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

30. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).